

Одного сонячного ранку слоненя Мімі прокинулося в чудовому настрої. Усю ніч Мімі солодко спав у гамаку, натягнутому через кімнату, і йому снилися полунічні поля, усипані стиглими ягодами.

Теплі промені сонця вже пробралися в кімнату й пофарбували її в жовтий колір. День обіцяв бути не спекотним. Мімі позіхнув і розплющив ще трохи сонні очі.

— Доброго ранку! — весело всміхаючись, сказала мама слоненяті.

Вона якраз увійшла до кімнати, щоб повісити на стіну картину. Це була дуже гарна картина, вишита бісером, камінцями й дрібними гвинтиками. Власне сюжету картина не мала. Вона була абстрактною — такою, що привертає увагу, і кожен бачить у ній щось своє.

— Доброго ранку, мамо, — відповів, потягуючись, Мімі.

— Як тобі спалося в гамаку? Може, усе-таки зручніше в ліжку?

— Пречудово! Мені всю ніч снилася полуни-и-иця, — сказав Мімі, розтягуючи останнє слово, й позіхнув. — І знаєш, що я придумав? — усміхнувся мамі. — Я спечу полуничний пиріг!

Мімі був так захоплений своєю ідеєю, що мама й не помітила, як сама заусміхалася. Мама слоненяти була дуже доброю і мудрою слонихою.

Вона завжди давала слушні поради. Але тільки тоді, як її про це просили. А ще вона була відомою майстринею — виготовляла неймовірно гарні картини й успішно продавала їх по всьому світу через інтернет.

— Мімі, це чудова ідея! У тебе є рецепт? — поцікавилася слониха.

Мама відійшла від стіни, щоб подивитися здалеку, чи рівно висить картина. Промені сонця потрапили на бісер, і мамине творіння заблищало й заграло всіма кольорами веселки.

— Рецепт? — здивувався Мімі. — Знайоме слово... Напевно, немає. А що таке «рецепт»?

— Ммм, — подумала мама. — Коли тато збирав свій слоноцикл, він користувався інструкцією. Щоб спекти пиріг, також потрібна інструкція. Вона називається «рецепт».

— Хм... А коли ти вишиваєш картину, у тебе теж є інструкція? — Мімі подивився на нову картину.

— Коли я тільки вчилася, то користувалася інструкціями. Зараз я просто творю. Тепер кожна моя картина — унікальна.

— А якщо я хочу, щоб мій пиріг був унікальним, мені теж можна без інструкції? — задумливо запитав Мімі.

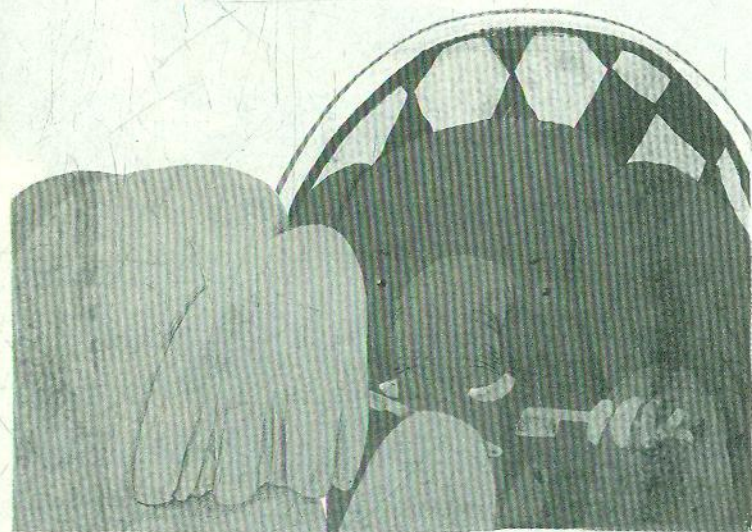
— Якщо печеш уперше, то краще за рецептом, — відповіла мама. — Бо раптом вийде не пиріг, а каша-малаша, — додала з усмішкою.

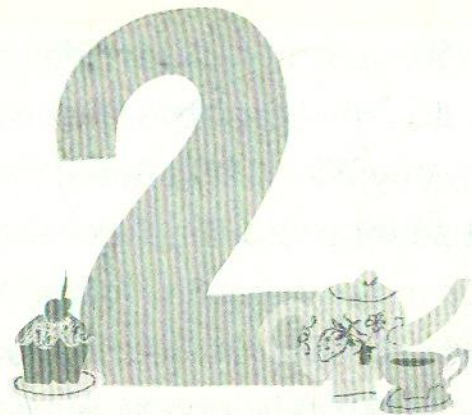
— Добре, — підхопило жарт слоненя, — полунична каша-малаша — теж непогано... Але все ж таки сьогодні я хотів би спекти саме пиріг! — Мімі засміявся й виліз із гамака.

Кімната слоненяти була простою та світлою. Мімі любив сидіти на

підвіконні, тому там лежали різнокольорові подушечки. Праворуч від вікна стояло двоповерхове ліжко. Якби хтось із гостей захотів залишитися в слоненяти на ночівлю, то спальне місце вже було. Сам же господар кімнати останнім часом полюбив спати в гамаку.

Поки Мімі мив мордочку, хобот і чистив зуби, він розмірковував про свою ідею та уявляв, яким смачним і апетитним буде пиріг.

Щоранку родина Мімінг збиралася за сніданком на веранді. Тут завжди була тінь і відкривався абсолютно приголомшливий краєвид їхнього чудового саду, де росли фруктові дерева, ягідні кущі та квіти. Мімінги переїхали в містечко Лапатаун зовсім недавно, проте вже встигли полюбити і сад, і будинок, і околиці.

Але було одне «але». На новому місці в Мімі поки що не було друзів, і він дуже хотів їх знайти. Адже з друзями можна веселитися, гратися, пити